

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.278/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Szüts Ágnes Ügyvédi Iroda (cím30 ügyintéző: dr. Szüts Ágnes ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1) felperesnek – a dr. Farkas-Szabó Zsuzsanna Ügyvédi Iroda (cím31 ügyintéző: dr. Farkas-Szabó Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (cím32) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 22.M.71.118/2021/36. számú ítélete ellen az alperes 27. sorszámú fellebbezése, és a felperes a másodfokú eljárásban 4. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezése folytán meghozta – tárgyaláson kívül – az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az alperes a 297.504 (kettőszázkilencvenhétezer-ötszáznégy) forint elsőfokú eljárási illetéket e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára köteles megfizetni.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 123.960 (százhuszonháromezer-kilencszázhatvan) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint az esedékesség napjáig az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 396.672 (háromszázkilencvenhatezer-hatszázhetvenkettő) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. november 25-én meghozott 22.M.71.118/2021/36. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 4.958.400 forint távolléti díjat és annak késedelmi kamatát, valamint 680.000 forint + áfa perköltséget, továbbá az államnak 297.504 forint eljárási illetéket.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felek a 2020. július 24-én aláírt munkaszerződés értelmében a 2020. július 7-i alperesi közgyűlési határozata alapján 2020. július 7-től munkaviszonyt létesítettek „szövetkezet igazgatóságának elnöke” munkakörre. A munkaszerződés 2. pontja szerint a munkaviszony vége az elnöki tisztség megszűnése, de legfeljebb 2025. július 7. napja, amely a mandátum lejártának időpontja.

[3] Az alperes a 2021. szeptember 30-án megtartott közgyűlésen meghozott határozatszám számú határozattal felmentette a felperest az igazgatóság elnöki tisztségéből, és ezzel egyidőben a munkaviszonyát „rendkívüli felmondással” megszüntette. A határozatban rögzítésre került, hogy az alperes közgyűlése 34 igen szavazat, ellenszavazat és tartózkodás nélkül titkos szavazással elfogadta, hogy 2021. szeptember 30-i hatállyal felmenti a felperest az alperesi szövetkezet elnöki és igazgatóság-elnöki tisztségéből, az igazgatósági tagsága alól és ezzel egyidőben – 2021. szeptember 30. napjától – a munkaviszonyát rendkívüli felmondással megszünteti. A közgyűlés kötelezte a volt elnököt arra, hogy a cégbírószági bejegyzéstől számított 30 napon belül adja át teljeskörűen a szövetkezet könyvelését, iratait, a folyamatban levő ügyeket, az alperes tulajdonában lévő eszközöket. A felperes a közgyűlésen a határozat meghozatalakor nem volt jelen.

[4] Az alperes 2021. október 27-én kelt levelében tájékoztatta a felperest a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága 2021. október 19-én kelt változásbejegyzésre tekintettel - amely jóváhagyta a 2021. szeptember 30-i közgyűlési határozatokat - arról, hogy a munkaviszonya 2021. szeptember 30-tól megszűnt. A levélben rögzítésre került, hogy a közgyűlés a határozatszám számú határozatával a felperest 2021. szeptember 30-i hatállyal felmentette a szövetkezet elnöki tisztségéből, egyben az igazgatósági tagság alól is. Mindezekre, valamint a szövetkezet alapszabályának 15.7.4. pontjára hivatkozással rögzítette, hogy a felperes megbízatása, egyben a munkaviszonya 2021. szeptember 30-án megszűnt, és a felmondási időt a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 69. § (1) bekezdése alapján 30 napban jelölte meg. A felperes részére 2021. október hónapra munkabér kifizetést teljesített az alperes, míg a felperes 2021. október 22-ig az alperes javára alkalmasszerűen munkát végzett.

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges kereseti kérelmét megalapozottnak találta, melyben az Mt. 79. § (1) bekezdés b) pontja és 79. § (2) bekezdésére alapítottnak találta a 12 havi távolléti díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Döntését az Mt. 24. § (1) bekezdésére, 79. § (1) és (2) bekezdésére, 208. § (1) bekezdésére, valamint a polgári törvénykönyvről szóló – helyesen – 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésére alapította.

[6] Mindenekelőtt a perbeli eljárást nem függesztette fel a közgyűlési határozatok érvénytelenségének megállapítása iránti per elbírálásáig, mivel a perbeli jogviszony a felek által nem vitatottan megszüntetésre és felszámolásra került, ezért nem bírt jelentőséggel az a kérdés, hogy az alapul fekvő közgyűlési határozattal szemben indított kereset elbírálására miként került sor.

[7] Arra figyelemmel, hogy a felperes keresetének összecszerúségét az alperes az ellenkérelemben és a közbenső ítélet iránti kérelem előterjesztéséig nem vitatta, úgy ítélte meg, hogy nem merült fel annak szükségessége, hogy közbenső ítélettel döntsön a jogalap kérdésében. Az Mt. 24. § (1) bekezdése és 287. § (1) bekezdésére utalva megállapította, hogy a felperes a keresetlevél előterjesztésére nyitva álló határidőt megtartotta, mivel az azonnali hatályú felmondásról tájékoztató munkáltatói jognyilatkozat 2021. november 5-én került kézbesítésre, és a felperes a keresetlevelét 2021. december 2-án terjesztette elő. Rámutatott, hogy a keresetindítási határidő megtartottsága szempontjából nem volt releváns az, hogy a felperes jelen volt-e a közgyűlésen, ugyanis kizárólag az írásbeli jognyilatkozat közléséhez kötődik a keresetindítási határidő kezdő időpontja.

[8] A kereset érdemi elbírálása kapcsán elsődlegesen rögzítette, hogy azt a tényt az alperes nem vitatta felperes határozott időre, azaz 2025. július 7-ig, öt év időtartamra létesített munkaviszonyt az alperessel. A bizonyítási eljárás alapján azt állapította meg, hogy a vezető állású munkavállalónak minősülő felperes határozott időtartamú munkaviszonyát 2021. szeptember 30. napjával szüntette meg az alperes azonnali hatállyal, indokolás nélkül. Ebből következően a munkaviszony megszüntetésére kizárólag a határozott idejű munkaviszony megszüntetésére vonatkozó szabályokat tartotta alkalmazhatónak. Rámutatott, hogy a felperes az Mt. 208. § (1) bekezdése alapján minősült vezető állású munkavállalónak, mivel a felperes az általa betöltött munkakörénél fogva a munkáltató első számú vezetője volt, így a felek megállapodása nélkül is vezető állású munkavállalónak tekintendő. Rámutatott, hogy az a körülmény, miszerint a felperes további foglalkoztatására irányuló jogviszonyban állt a saját Kft.-vel, a vezető jogállás fennálltán nem módosít, csupán arra utal, hogy esetlegesen a felperes nem az Mt. 211. §-a szerint járt el, ennek jogkövetkezménye azonban nem lehet az Mt. 208. § (1) bekezdése szerinti minősülés megszűnése.

[9] Irányadónak tekintve a felperes által hivatkozott EBH2002.780 számú eseti döntést, úgy foglalt állást, hogy a felperes elnöki tisztsége és munkaviszonya a közgyűlési határozattal, annak rendelkezései szerint megszüntetésre került 2021. szeptember 30-ával, mindezek a tisztség és a jogviszony esetében is azonnali hatályú megszüntetést eredményeztek.

[10] Rámutatott, hogy az alperes a közgyűlési határozatával jogosult volt megszüntetni a felperes munkaviszonyát azonnali hatályú felmondással, indokolás nélkül, figyelemmel az Mt. 79. §-ában foglaltakra. Ugyanakkor ennek jogkövetkezményeként – mivel a felek között határozott idejű munkaviszony jött létre – a felperes a határozott időből még hátralévő időre járó, de maximum 12 havi távolléti díjra jogosulttá vált. Az alperes jogviszony megszüntetésére irányuló szándéka, illetve annak mikéntje kapcsán vizsgálta az

alperes perbeli nyilatkozatait és a közgyűlési határozat szó szerinti tartalmát. Mindezekből arra következtetett, hogy az alperes szándéka az volt, hogy a felperes az igazgatósági elnöki tisztségéből, valamint igazgatósági tagsága alól azonnali hatállyal felmentésre kerüljön, és a munkaviszony is azonnali hatállyal megszűnjön. Mindezek alapján bár az alperes jogszerűen szüntette meg azonnali hatállyal, indokolás nélkül a munkaviszonyt, a jogszabályba ütköző mulasztása abban állt, hogy nem fizette ki ezzel egyidejűleg a felperes számára az őt az Mt. 79. § (2) bekezdése alapján illető 12 havi távolléti díjnak megfelelő összeget.

[11] Figyelemmel arra, hogy összecszerűségben az alperes az elsődleges kereseti kérelmet nem vitatta, így megállapította, hogy az okiratok becsatolásán túl bizonyítási eljárásra nem volt szükség és a kereseti kérelemben foglaltak szerint marasztalta az alperest. Annak okán, hogy a felperes a másodlagos és harmadlagos kereseti kérelmét vagylagosan terjesztette elő, ezek vonatkozásában indokolást nem fejtett ki és az sem bírt jelentőséggel, hogy a felperes kárenyhítési kötelezettségének eleget tett-e, mivel nem a jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményeit kellett alkalmaznia. Az Mt. 79. § (2) bekezdése szerinti 12 havi távolléti díj összege ugyanis a kárenyhítésre hivatkozással nem csökkenthető, ezért mellőzte a Nemzeti Adó-és Vámhivatal megkeresésére vonatkozó bizonyítási indítványt. Arra figyelemmel pedig, hogy az alperes törvényes képviselője a személyes meghallgatása során már nem vitatta, hogy a felperes nem volt jelen a munkaviszonyát érintő közgyűlési határozat meghozatalakor, további bizonyítást ekörben nem rendelt el.

[12] A pertárgy értékét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 21. § (1) bekezdése, 22. § (19) bekezdése és 512. § (2) bekezdése alapján 4.958.400 forintban állapította meg. Az alperest 100 %-ban találta pervesztesnek, így az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint kötelezte az illeték viselésére. A felperes perköltség igényéről a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § alapján határozott, a megbízási szerződés szerint felszámított összeget mérlegeléssel mérsékelte, annak szempontjait részletesen rögzítette.

Az alperes fellebbezése

[13] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság eljárása szabályszerűségének felülbírálatát kérte a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a kereseti kérelem elutasítását, harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, egyben az elsőfokú perköltség mérséklésére vonatkozó kérelmet is előterjesztett. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (1), (3) és (4) bekezdésében, 370. § (1)-(4) bekezdéseiben jelölte meg.

[14] Előadta, hogy az elsőfokú eljárásban elsődleges hivatkozása az volt, hogy a felperes jogviszonya az Mt. 63. §-a alapján, a törvény erejénél fogva szűnt meg, figyelemmel az alperes működésére irányadó jogszabályokra. A felperes a 2021. szeptember 30-án tartott közgyűlésről tudomással bírt, napirendjét ismerte, és annak érdekében távozott a közgyűlésről, hogy a vele szemben a közgyűlési hatályosulni ne tudjon. A felperes ezen

tudatos és szándékos magatartását az elsőfokú bíróság nem értékelte. A közgyűlést követően a felperes jogviszonya az Mt. 63. §-a lapján a törvény erejénél fogva megszűnt.

[15] Másodlagosan előadta, hogy az elsőfokú ítélet jogszabályba ütközik, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi működési forma specialitását egyáltalán nem vette figyelembe, az ítélet egyáltalán nem tartalmaz még csak utalást sem arra, hogy a munkáltató lakásszövetkezetként működik, és így irányadó rá nem csak a Ptk., hanem a lakásszövetkezetekről szóló 2004. évi CXV. törvény (a továbbiakban: Lsztv.) is. E jogszabály – tartalma szerint helyesen – 33. § (6) bekezdése értelmében a megszűnt és az új megbízatású tisztségviselők között az átadás-átvételi eljárást az új megbízatású tisztviselő megválasztását követő 30 napon belül le kell folytatni. Ebből eredően a felperesnek törvényes kötelezettsége volt, annak ellenére 2021. szeptember 30-án a közgyűlés visszahívta tisztségéből, hogy az átadás átvételt lefolytassa. A speciális működési szabályokra figyelemmel az ügyvezető elnök bejegyzéséig az ügynevezett átmeneti időszakban a leköszönő ügyvezető elnöknek kell bizonyos feladatköröket ellátnia. Az új elnök bejegyzésére a közgyűlést követően két hónappal később került sor, az erre vonatkozó iratokat az elsőfokú eljárásban becsatolta, amit azonban az elsőfokú bíróság nem értékelt. A felperes az átadás-átvételi kötelezettségének nem tett eleget, így akár az Mt. 80. §-ába foglalt kötelezettségének nem teljesítése is felmerül.

[16] Az elsőfokú bíróság azt a körülményt sem értékelte, hogy a felperesi tudatos és szándékos magatartás vezetett a perbeli helyzethez. Az alperestől olyan juttatást követel, amelyre jogosultsága nem fogadható el. A felperes saját vállalkozása mellett lépett jogviszonyba az alperessel annak ellenére, hogy nem lett volna feltétlenül kötelező. Utóbb a peres eljárás során a kárenyhítési kötelezettségével kapcsolatosan teljes egészében figyelmen kívül hagyja az elsőfokú bíróság azt a gazdasági társaságot, ahol a felperes tulajdonos és ügyvezető is egyszemélyben. Az elsőfokú bíróság azt sem vette figyelembe, hogy a munkáltató többletet teljesített a felperes irányába, amit az ítélet meghozatala során beszámítás útján le kellett volna vonni.

[17] Az elsőfokú bíróság a munkajogi szabályokat összemosta a cégjogi szabályokkal, és nem vette figyelembe, hogy az Lsztv. alapján a lakásszövetkezetek működését jelentős joghézagok jellemzik és egyben átszövik a szokásjogi elemek. Ezzel a felperest teljes mértékben tisztában volt, ennek ellenére olyan követelést terjesztett elő, amelyről tudta, hogy megalapozatlan. E speciális jelleg körébe tartozik, hogy a szokásjogi elemeknek megfelelően kellett a közgyűlést követően még 30 napra járó munkabért megfizetni a felperesnek.

[18] Az elsőfokú bíróság eljárása során jogsértően prejudikált, mindvégig a felperesnek kedvező kijelentéseket tett, ellenben az alperest folyamatosan a pervesztés terhére figyelmeztette, viszont nyilatkozatait negligálta. Ezt tükrözi a felperesi ügyvédi munkadíj is, az iratok száma alapján ugyanis a kiemelkedően magas összeg nem igazolt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme és csatlakozó fellebbezése

[19] A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján, egyben másodfokú perköltségigényt is bejelentett. Arra az esetre, amennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezné vagy elsődleges kereseti kérelmét elutasítaná, kérte a másodlagos és a harmadlagos kereseti kérelme vonatkozásában az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozathozatalra utasítását, mivel e kérelmei vonatkozásában érdemi döntést az elsőfokú bíróság nem hozott.

[20] Fenntartva az elsőfokú eljárásban előadottakat, továbbra is hangsúlyozta, hogy jogviszonya nem az Mt. 63. §-a alapján a törvény erejénél fogva szűnt meg, hanem ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, az alperes igazgatósági elnöki tisztségéből és igazgatósági tagsága alól azonnali hatállyal felmentette, és jogviszonyát is ily módon szüntette meg. Az alperes a fellebbezésben sem igazolt ettől eltérő megszűnési módot és iratellenesen állította azt, hogy a 2021. szeptember 30-i közgyűlés napirendjét ismerte, és annak érdekében távozott a közgyűlésről, hogy a meghozott döntés vele szemben ne tudjon hatályosulni. A 17:00 órára összehívott közgyűlést ugyanis levezette, ennek során a határozatképtelenség miatt 18:20-kor ismételt közgyűlést nyitott meg, és mivel a napirendi pontok elfogadása nem történt meg, azt 19:05-kor bezárta és a résztvevők távoztak. A 2021. november 2-án postára adott levélben arról kapott tájékoztatást, hogy megszűnt a jogviszonya a 2021. szeptember 30-án 6. sorszám alatti közgyűlési határozat alapján, ellenben a munkaviszony megszüntetéséhez tartozó irathoz az alperes a közgyűlési jegyzőkönyvet nem csatolta. A munkatárs1 által 2021. szeptember 30-án 19:25-kor, megnyitott megismételt közgyűlésen nem volt jelen, ahol így a személyét érintő határozat meghozataláról sem volt tudomása.

[21] Az Mt. 24. § (1) bekezdésére utalva rámutatott, hogy a munkáltató jognyilatkozata 2021. november 5-én minősült közöltnek. A munkatárs1 által megtartott közgyűlésnek az időpontja és megtartása ismeretlen volt a tagok többsége előtt. Távollétét törvényes képviselő1, korábbi elnök is megerősítette a perbeli személyes meghallgatása során. Mindezek miatt nem érthető, hogy az alperes milyen tudatos és szándékos magatartást állít az ismételt közgyűlésről való távolmaradása kapcsán.

[22] Az alperes jogi érvelést nem adott elő a jogviszonya jogszabály erejénél történő megszűnése kapcsán. Az Lsztv. nem tartalmaz az Mt.-től eltérő szabályokat, a 34. § (6) bekezdésére vonatkozó utalás a perben irreleváns, az nem kapcsolódik a munkaviszony megszüntetéséhez. Bár 2021. október 22-én törvényes képviselő1 megjelent az irodában és felszólította, hogy hagyja el az irodát, a munkaviszony megszüntetése 2021. november 5-én hatályosult irányába, ezért alaptalan az alperes hivatkozása, hogy megsértette volna az Mt. 80. §-ában foglaltakat. Továbbá a 2021. október 14-én megtartott közgyűlést ugyancsak levezette, ahol az éves beszámoló elfogadásra került, és ott az alperes részéről senki nem jelezte, hogy elnöki tisztségéből leváltásra került. Emiatt is teljesen alaptalan az alperes hivatkozása az átadás-átvétel elmaradására nézve. Az elsőfokú eljárásban az alperes azt sem fejtette ki, hogy

az elsőfokú bíróságnak milyen körülményeket kellett volna értékelnie abban a körben, hogy az új elnök bejelentésére két hónappal később került sor.

[23] A kárenyhítési kötelezettségével kapcsolatos bírósági felhívásnak maradéktalanul eleget tett, ebben a körben az alperesnek nyilatkozata, észrevétele nem volt az elsőfokú eljárásban. Nem világos a fellebbezés kapcsán az sem, hogy az alperes milyen többletteljesítésre utalt, beszámítási kifogást az elsőfokú eljárásban nem tett az alperes, ennek vizsgálatára az elsőfokú bíróságnak hivatalból kötelezettsége nem volt.

[24] Teljes mértékben vitatta azt a hivatkozást, hogy a lakásszövetkezet működését joghézagok jellemeznék és működését szokásjogi elemek szólnék át, arra az Lsztv., a Ptk., és az Mt. a szabályozási környezetet teljeskörűen megadja és az alperes ekörben sem fejtett ki érvelést. Az elsőfokú bíróság eljárása a Pp. keretei között maradt, és annak maximálisan megfelelt. A megítélt perköltség összege is az irányadó jogszabálynak megfelelő, a mérlegelés szempontjai rögzítésre kerültek, összege értelemszerűen az elvégzett munkaórák száma okán emelkedik a perbeli képviselő ellátása során. Mindezt teljeskörűen és helytállóan vette figyelembe az elsőfokú bíróság.

A másodfokú bíróság döntése

[25] A fellebbezés nem alapos.

[26] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, a bizonyítékok helytálló értékelésével az irányadó jogszabályoknak megfelelő, érdemben helyes döntést hozott, azzal a másodfokú bíróság teljeskörűen egyetértett. Ezért a felperesnek az elsőfokú ítélet megváltoztatása, illetve hatályon kívül helyezése esetére előterjesztett csatlakozó fellebbezését nem kellett értékelnie a másodfokú bíróságnak.

[27] A fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki a másodfokú bíróság.

[28] Az Lsztv. 29. § (1) bekezdése értelmében a lakásszövetkezet tisztségviselőjének minősül az igazgatóság elnöke és tagjai és a 29. § (3) bekezdése ad lehetőséget arra, hogy az igazgatóság elnöke az alapszabály erre vonatkozó rendelkezése esetén a lakásszövetkezettel munkaviszonyban is állhat. Ez esetben a munkáltatói jogokat a közgyűlés gyakorolja, amely rendelkezéstől a munkaviszony létesítése és a felmentés kapcsán az alapszabály sem térhet el.

[29] A fellebbezéssel nem támadott irányadó tényállás szerint a felperest az alperes 2020. július 7-i közgyűlése az igazgatóság elnökévé választotta. Az alapszabály 13. 16. pontja

értelmében az elnök a feladatát munkaviszony keretében látja el, a vele kapcsolatos munkáltatói jogokat a közgyűlés gyakorolja. Erre figyelemmel a felperes az igazgatóság elnökeként határozott idejű munkaviszonyban állt az alperessel és a 2021. szeptember 30-i közgyűlésen 6. sorszám alatt meghozott közgyűlési határozat arról rendelkezett, hogy a felperest azonnali hatállyal felmenti a közgyűlés a tisztségéből és egyben ugyancsak azonnali hatállyal megszünteti a munkaviszonyát. A munkaviszony megszüntetéséről szóló írásbeli okiratot 2021. november 5-én vette át a felperes.

[30] A munkaviszony megszűnésével kapcsolatos alperesi érvelés alapján az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság. A munkaviszony megszűnése és megszüntetése eltérő fogalmak, mindkettő a jogviszony végét, lezárását eredményezi. A munkaviszony megszűnése azt jelenti, hogy a felek akaratnyilatkozata nélkül, objektív körülmények bekövetkezése, fennállása esetén automatikusan véget ér. Ennek a felektől független jogi ténynek a bekövetkezése esetén a munkaviszony alanyainak cselekvése nélkül ér véget a munkaviszony, anélkül, hogy jognyilatkozatot tennének. Ennek eseteit az Mt. 63. § (1) bekezdése sorolja fel és az alperes által említett „törvény erejénél fogva történő” megszűnési módot az e) pont tartalmazza. Ennek értelmében a munkaviszony megszűnik – az Mt. 63. § (1) bekezdés a-d) pontjában meghatározottakon túl – törvényben meghatározott más esetben. Ebbe az esetkörbe tartozik, amikor az Mt. rögzít kifejezetten a munkaviszony megszűnésére vonatkozó konkrét tényállást, illetve, ha ilyen megszűnési módra vonatkozó rendelkezés szerepel más törvényben és az ott megjelölt olyan jogi tény következik be, amelyhez a munkaviszony megszűnésének jogkövetkezménye kapcsolódik.

[31] Az alperes által említett hivatkozás nem jelenti a munkaviszony megszűnését, mivel nem felel meg a fentebb említett kritériumoknak. Az Lsztv. 33. § (1) bekezdése a tisztségviselői megbízatás megszűnésének eseteit sorolja fel, annak c) pontja értelmében a tisztségviselő megbízatása megszűnik a közgyűlés általi felmentéssel, míg a 33. § (6) bekezdése a megszünt, és az új megbízatású tisztségviselők kötelezettségét rögzíti a feladatkörökkel kapcsolatos átadás-átvétel körében. Ennek keretében kell a szükséges dokumentumokat és a folyamatban lévő ügyeket jegyzőkönyvben rögzíteni és mindezt teljességi nyilatkozat megtételével lezárni.

[32] Az Lsztv. a tisztségviselői megbízatás és nem a munkaviszony megszűnésének esetköreit rögzíti. A perbeli esetben azonban a felperes az alapszabálynak megfelelően a felek által nem vitatottan munkaviszonyban állt és munkaköri feladatként látta el a tisztségviselői, ezen belül is az igazgatósági elnöki feladatokat. Mindezek okán a felperes esetében a jogviszonyra a munkajogi szabályokat is alkalmazni kell és a feleknek minden olyan kötelezettséget teljesíteni kell, amit a munkajogi szabályok előírnak. Így a munkaviszony megszüntetésekor az Lsztv.-n kívül az Mt. szabályainak is meg kellett felelnie az alperes eljárásának. Az Lsztv. 15. § (1) bekezdés b) pontja alapján az alperes közgyűlésének hatáskörébe tartozik az igazgatóság elnökének felmentése és a 33. § (1) bekezdés c) pontja szerint ez esetben a tisztségviselő megbízatása megszűnik. Ilyen tartalommal 2021. szeptember 30-án 6. sorszám alatt határozat is született a perbeli esetben, mindez azonban nem jelent a felektől függetlenül bekövetkező olyan jogi tény, amely a munkaviszony automatikus megszűnését eredményezné jognyilatkozat közlése nélkül.

[33] Az alperesnek a közte és a felperes között fennálló tisztségviselői munkakörre fennálló munkaviszonyt az Mt. 64. § (1) bekezdésében felsorolt módozatok szerint volt lehetősége egyoldalúan megszüntetni, így a c) pont alapján – figyelemmel a határozott idejű jogviszonyra irányadó 79. § (1) bekezdés b) pontjára – azonnali hatállyal felmondani. Tartalma szerint az alperes eljárása ennek a megszüntetési módozatnak felelt meg. A jognyilatkozatot az Mt. 22. § (2) bekezdéséből és 44. §-ából fakadóan írásban kellett megtenni és ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen utalt, az Mt. 24. (1) bekezdése szerint minősült közöltnek. Mindezek okán a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem volt relevanciája annak, hogy a felperes esetlegesen tudott-e a „felmentési szándékról”, a megismételt közgyűlésről, illetve annak napirendjéről. A határozott időtartamú munkaviszony Mt. 79. § (1) bekezdés b) pontja szerinti, a határozott idő lejárta előtti megszüntetésének jogkövetkezményét az Mt. 79. § (2) bekezdése rögzíti. Ezt a rendelkezést helytállóan alkalmazta az elsőfokú bíróság, amikor a felperes elsődleges kereseti kérelmét megalapozottnak találta és az alperes által összegszerűségében nem vitatott 12 havi távolléti díj összegében határozta meg a marasztalási összeget.

[34] Az a körülmény, hogy az Lsztv. – a fellebbezésben idézett, helyesen – 33. § (6) bekezdése szerinti, a megszűnt és az új megbízatású tisztségviselők részére az átadás-átvétellel kapcsolatos kötelezettséget ír elő, és erre az elsőfokú bíróság nem tért ki, ítéletét nem tette megalapozatlanná. Az alperes által hivatkozott jogintézmény ugyanis szintén nem jelent az Mt. 63. § (1) bekezdése szerinti megszűnési módot a munkaviszony kapcsán. Továbbá az Mt. 80. §-a szerinti megsértésre vonatkozó kötelezettségszegést az alperes nem állított az elsőfokú eljárásban a jogviszony megszüntetése körében. A munkakör átadásának nem megfelelő volta viszontkereset hiányában a másodfokú eljárásban nem vizsgálható, az utólagos bizonyítás, illetve ellenkérelem változtatás Pp. 373. §-ában foglalt feltételei sem álltak fenn. Az alperes az elsőfokú eljárásban beszámítási kifogást sem terjesztett elő, ezért a fellebbezésben indokolás nélkül előadott, alperesi „többletteljesítésre” vonatkozó utalás sem értelmezhető és beszámítási kifogásként, illetve az összegszerűség vitatásaként vehető figyelembe.

[35] Megalapozatlanul kifogásolta az alperes az anyagi pervezetés kapcsán a bizonyítási érdek, valamint a bizonyítási teher alakulásával kapcsolatos tájékoztatás körében az elsőfokú bíróság eljárását. Az elsőfokú bíróság által a Pp.-ben a felek részére előírt eljárástámogatási, tényállítási, nyilatkozattételi kötelezettségre vonatkozó tájékoztatása, valamint a Pp. 237. §-ának megfelelően adott anyagi pervezetése, illetve a bizonyítási érdekről és a bizonyítás elmaradásának, valamint sikertelenségének következményeiről való tájékoztatása éppen a perrendi szabályoknak való megfelelést és nem az elfogult eljárást jelenti. Különösen indokolt volt az ismételt felhívás, mivel szabályszerű idézések ellenére az alperes képviselőjében több tárgyaláson nem jelent meg jogi és törvényes képviselő sem. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére vonatkozó fellebbezési érvelés megalapozatlan volt.

[36] Az elsőfokú bíróság helyesen határozott a perköltség összegéről és annak viseléséről is, amelynek megváltoztatására a fellebbezésben rögzített indokok alapján a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget. Az elsőfokú a mérlegelése szempontjait teljeskörűen rögzítette, azokkal a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett. A felperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a alapján a megbízási szerződésben rögzítettek szerint, a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése szerinti felszámítással kívánta elsőfokú perköltségigényét érvényesíteni. Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékére, az elvégzett ügyvédi tevékenységre figyelemmel helytállóan határozta meg az azzal arányos megbízási díjat, és annak számítását részletesen levezette ítéletében.

[37] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[38] A pervesztes alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú perköltségének viselésére. Ennek összegét a másodfokú bíróság a felperes Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése szerinti felszámítása alapján a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján határozta meg, figyelemmel a 4/A. § (1) bekezdésére is.

[39] A pervesztes alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a másodfokú eljárással felmerült illeték összegét. Az illetékekre vonatkozó rendelkezések az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42.§ (1) bekezdésén, 46.§ (1) bekezdésén és 78. § (4) bekezdésén alapulnak, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2a) bekezdésére.

[40] Tájékoztatja a másodfokú bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetni. Közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltábla megnevezését, a Fővárosi Ítéltábla e határozatának számát, és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben az alperes az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

[41] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
bíró